

Josh Holroyd och Alan Woods

Lögner, förbannade lögner och Netflix: Karaktärsmordet på Leo Trotskij

Ur *Revolution* 5/9 2019

Image: fair use

Denna artikel kompletterar de artiklar som Marxistarkivet tidigare publicerat om denna skandalösa Netflix-serie:

[Svensk vänsterpress om Trotskij-serie på Netflix.](#)

[Skandalös rysk Trotskij-serie på Netflix.](#) (artiklar från internationell press)

Se även lästipsen efter artikeln.

Red

Netflix-serien *Trotsky*, producerad av rysk statlig tv, är en skandalös förvanskning av både Trotskij's liv och oktoberrevolutionen. Alan Woods och Josh Holroyd ger här ett svar till denna kränkande skildring av Trotskij och bolsjevikpartiets arv.

Hur man inte firar den ryska revolutionen

”Om du berättar en tillräckligt stor lögn och upprepar den tillräckligt ofta blir den sanning”, förklarade Hitlers propagandaminister Josef Goebbels. Det verkar som att den ryska staten har tagit till sig detta råd inför produktionen av *Trotsky*, en serie producerad av rysk statlig tv som nu streamas på Netflix.

Den 7 november 2017 talade jag vid ett möte i Trotskijmuseet i Mexico City för att fira oktoberrevolutionens hundraårsjubileum tillsammans med min gamle vän och kamrat Esteban Volkov, barnbarn till den stora ryska revolutionären Leo Trotskij. På plattformen stod också den dåvarande ryska ambassadören i Mexiko, Eduard Malayán. Under mitt tal påpekade jag det paradoxala i att oktoberrevolutionen firades i alla världens länder, förutom just Ryssland.

Ibland kan tystnad tala högre än ord. Det faktum att hundraårsjubileet i oktober förlöpte med en rungande tystnad i den Ryska federationens officiella medier säger allt vi behöver veta om den nuvarande Kreml-elitens inställning till den enskilt största händelsen i historien. Dessa människor är produkter av den kapitalistiska kontrarevolutionen och ser på Rysslands revolutionära förflutna med öppet hat och avsky, vilket i sista hand återspeglar deras djupt rotade rädsla.

Som svar på mina kommentarer sade ambassadören att den ryska revolutionen inte glömdes bort i hans land och att ”det inte finns någon i Ryssland som inte vet att Trotskij var en stor revolutionär”. För att stödja detta uttalande förklarade han att rysk television förberedde en tv-serie om Trotskij.

Jag har ingen anledning att tvivla på uppriktigheten i ambassadörens kommentarer. Han slog mig som en ärlig man och hade mycket goda relationer med Trotskijmuseet och Esteban Volkov. Men det stod lika klart för mig att han, tillsammans med den stora majoriteten av Rysslands medborgare, hade mycket bristfälliga kunskaper om Trotskijs idéer och roll. Det han sade om Lenin och bolsjevikpartiet var inte heller helt korrekt. Men för att vara rättvis mot honom var han ingen historiker utan en professionell diplomat.

Några månader tidigare hade Esteban Volkov fått en begäran från ett ryskt företag om att filma inuti Trotskijmuseet, som ursprungligen var det hus där Trotskij hade bott och den plats där han mördades av en stalinistisk agent den 20 augusti 1940.

Filmskaparnas mål beskrevs som följer (jag citerar från deras korrespondens): en ”dokumentär om 100 år av oktoberrevolutionen och dess inverkan på världen”.

Motiveringen för filmandet skulle vara att den var ”en del av diskussionen om oktoberrevolutionens inverkan på Latinamerika.” Det verkliga syftet med den planerade tv-serien om Trotskij nämndes inte.

Esteban bad om en kopia av manuset, som vidarebefordrades till honom på ryska. Esteban har för länge sedan glömt det ryska språket, som han varken kan tala eller läsa, men med hjälp av Google Translate blev det snart uppenbart vad författarnas avsikt egentligen var. I det skedet hade han ingen aning om att denna text var det första steget i lanseringen av den mest monstruösa förtalskampanjen för att bespotta minnet av hans morfar. Men han visste redan tillräckligt för att inte ge dem tillstånd att filma inuti museet.

Den 3 februari 2017 skrev han till ambassadören:

Ambassadör Eduard Malayán

Kära ambassadör,

Jag behöver samråda med dig, jag har fått två förfrågningar om filmning, jag är inte säker på allvaret av vad de föreslår, men min moraliska skyldighet är att bevara den historiska sanningen.

Jag skickar det föreslagna manuset som de skickade mig. Det har ingenting att göra med den historiska sanningen.

Hälsningar

Esteban Volkov

En folkfront av förfalskare

Miniserien *Trotsky*, regisserad av Alexander Kott och Konstantin Statskij, sändes först i Rysslands populära tv-kanal One i november 2017. Denna statskontrollerade kanal kablar regelbundet ut den linje som bestäms i Kreml. Det finns ingen tvekan om att beslutet att

inleda en kampanj mot Trotskij togs med fullständigt godkännande av Vladimir Putin och mycket troligt på hans personliga initiativ.

Putin gör ingen hemlighet av sitt hat mot Lenin och bolsjevikerna, som han anklagar för att ha lagt en "tidsinställd bomb" under den ryska staten. Men han är tvungen att vara försiktig i sina angrepp mot Lenin, som är vördad av miljontals människor i Ryssland. Han måste motvilligt förneka att regeringen hade till avsikt att ta Lenins kropp ut ur sin grav på Röda torget och varnade mot "alla steg som skulle splittra samhället".

Men när det kommer till Trotskij har den starke mannen i Kreml inga sådana hinder. Allt hans hat och galla mot revolutionen kan släppas lös. Ingen förolämpning är för grov, ingen förfälskning för anstötlig i detta illvilliga angrepp. Men det som är uppenbart är att det verkliga målet inte bara är Trotskij, utan Lenin, bolsjevikpartiet och oktoberrevolutionen själv.

Genom sin monopolstyrning av den statliga televisionen kunde Putin leverera detta gift till miljontals intet ont anande ryska medborgare. Efter att i årtionden ha matats på en stadig diet av lögn om den roll som Trotskij spelat – en person som var Lenins främsta allierade och livslång försvarare av den ryska revolutionen – har de ingen möjlighet att på egen hand kontrollera fakta. Förfälskarna är starkt beroende av detta faktum. De kan upprepa de mest otroliga lögnerna med fullständigt självförtroende. Och de vet att om du kastar tillräckligt mycket skit kommer en del att fastna. Och här finns det tillräckligt mycket skit för att fylla flera lastbilar.

Det var illa nog. Men det blev verkligen allvarligt när det meddelades att det enorma amerikanska underhållningsbolaget Netflix bestämt sig för att sända serien internationellt på olika språk. Detta verkar minst sagt mycket konstigt. Sedan en tid tillbaka har massmedia i väst varit inblandad i en bullrig kampanj som syftar till att beskylla Ryssland för allt från valet av Donald Trump till dåligt väder och förkylningar. De anklagar den ryska staten för att lägga sig i deras inhemska angelägenheter (som om de själva inte skulle lägga sig i någon annans angelägenheter).

De anklagar särskilt Ryssland för att "sprida fake news" (falsa nyheter) för att vilseleda den allmänna opinionen. Men denna gång, som om av ren magi, försvinner alla tvivel om de ryska mediernas trovärdighet som såpbubblor i luften. Netflix hyllar den Kreml-inspirerade *Trotsky*-serien likt manna från himlen.

Detta var tydligen inte fake news, utan tvärtom en underbar ny inblick i det revolutionära monstrets förvridna sinne. I en tid då socialismens (och till och med marxismens) idéer gör en mycket ovälkommen återkomst i amerikansk politik är den här serien verkligen en läglig påminnelse om socialismens och kommunismens ondska. Den kunde faktiskt inte ha kommit vid ett bättre tillfälle!

För några dagar sedan skickade Esteban oss följande e-post:

Kära Alan och Ana,

Det räckte för mig att se det första kapitlet av den intetsägande och vulgära karikatyr tv-serien *Trotsky* utgör, uppbyggd av Alexander Kott och Konstantin Statskij, för att bilda en tydlig åsikt om denna usla serie.

Jag kan intyga att denna skildring är ljusår ifrån den man som min morfar verkligen var. Jag minns honom väldigt väl som en person med exceptionell intelligens, vars hela liv präglades av ett absolut och totalt engagemang för kampen för socialism. Och hela hans personlighet formades i denna kamp.

Som människa var han generös, omtänksam, alltid beredd att tålmodigt förklara och utbilda kamraterna politiskt. Han utstrålade en vitalitet, optimism och med sin goda humor skapade han en

gladlynt och varm atmosfär i sin omgivning. En outtömlig arbetare som inte slösade en minut av sin existens.

Men det som imponerade mig mest var hans absoluta och oföränderliga övertygelse om socialismens oundvikliga seger och mänsklighetens framtid.

När det gäller det sista avsnittet, som handlar om mordet på min morfar, visar sig Kott och Statskij vara de mest skamlösa förfalskarna i filmhistorien. Och Netflix är fullständigt ansvarslösa som sprider denna historieförfalskning på stor skala.

Hur fullständigt felaktig den version som presenterades i serien är bevisades för länge sedan på ett exakt och obestridligt sätt av den mexikanska regeringen, som dagar efter mordet utförde en noggrann rekonstruktion av mordet i trädgården vid Leo Trotskij's hus. Den mexikanska polisdetektiven Jesús Vazquez satt i en stol medan mördaren Ramón Mercader (även känd som "Jacson") visade med en rullad tidning i sin högra hand hur han slog Leo Trotskij i huvudet bakifrån. Det kan därför inte finnas några tvivel om fakta i målet.

Varifrån fick Kott och Statskij historien om den påstådda kampen där Jacson skulle ha dödat Trotskij i självförsvar? Det var ett av Stalins påhitt, för vilken det var nödvändigt att dölja sanningen om detta förrådiska mord genom ännu ett förräderi. Genom sina agenter målade han upp bilden av en fysisk kamp med en man som skulle föreställa en desillusionerad anhängare till Trotskij.

Konstantin Umanskij, som vid tiden var den ryska ambassadören till Mexiko, fick uppdraget, uppbackad med en obegränsad summa pengar för att muta den mexikanska regeringen för att acceptera denna version. Men han uppnådde självklart inte sitt mål. Umanskij framtogs sin position i Mexiko och skickades som ambassadör till den lilla republiken Costa Rica. Men han kom aldrig dit. Vid gryningen den 25 januari 1945 exploderade det plan han skulle ta tillsammans med sin familj vid startbanan på militärflygplatsen i Mexico City. Det var med sådana metoder som Stalin belönade ett misslyckande.

Dessa få fakta (det finns många fler) kan tjäna till att avslöja denna absurda och avskyvärda serie, som systematiskt ignorerar fakta för att sprida en kriminell förvrängning av en stor revolutionärs liv.

Kott och Statskij återupplivar inte bara Stalins föråldrade förfalskningar, utan bygger vidare på dem och slänger in de mest absurda och orimliga fantasierna i denna giftiga häxblandning. Slutresultatet kan bara beskrivas som ett verkligt mästerverk i historieförfalskningens svarta konst.

Hälsningar,
Esteban Volkov-Bronstein
Trotskijmuseet,
Mexico City, 5 mars 2019

Internationella Marxistiska Tendensen stödjer helhjärtat kampanjen för att försvara Leo Trotskij's personliga ära och revolutionära integritet, en strävan till vilken Esteban Volkov har skänkt hela sitt liv. Vi tillägnar vårt svar till förfalskarna och förtalarna till Volkov. För att citera den man som tillsammans med Lenin ledde arbetarna till seger i revolutionen 1917: "Historiens lokomotiv är sanningen, inte lögnen."

Alan Woods, 10 mars 2019

Hur Putin och Netflix mördade Trotskij

Alla härskande klasser fruktar revolutionen. Även minnen av sedan länge förgångna revolutioner fyller dem med djupt rotade onda aningar. Reaktionära franska borgerliga historiker förbannar minnet av Robespierre och Marat nästan 250 år efter stormningen av

Bastiljen. Och Thomas Carlisle, den berömda skotska historikern, sade att innan han kunde skriva om den stora 1700-talsrevolutionären Oliver Cromwell måste han först dra ut hans kropp under ett berg av lögner. När den engelske monarken Karl II återvände från sin franska exil beordrade han att Oliver Cromwells döda kropp skulle grävas upp och hängas. Nu gör de ryska oligarkerna och deras litterära lakejer samma sak.

Rädslan för revolution är ännu större för en relativt ny klass av uppkomlingar, som den som blivit oerhört rik på att plundra den ryska revolutionens döda kropp. Djupet av deras rädsla står i direkt proportion till intensiteten i deras hat mot oktoberrevolutionen och dess ledare. Det är denna rädsla och detta hat som ligger bakom den illvilliga och hätska skildringen av Leo Trotskij i denna tv-serie.

Oktoberrevolutionen samlade allt som var progressivt, ärligt och sunt i det ryska samhället. Den störtade en rutton, korrupt och förfallande regim och öppnade upp vägen till en ny och bättre värld. Den gamla regimen personifierades av Rasputin, den berusade, omoraliska munk som styrde över tsaren och hans familj. Tsar Nikolaj, som nu har helgonförklarats av den rysk-ortodoxa kyrkan, var känd bland sina samtida som Nikolaj den blodige och som en förkämpe för de fascistiska Svarta hundradena som specialiserade sig på mord och tortyr av judar.

Det finns en berömd revolutionär affisch med titeln ”Kamrat Lenin sveper världen ren från smuts”. Den visar den ryska revolutionens ledare beväpnad med en stor kvast, som sveper bort präster, bankirer och monarker. Detta är en sanningsenlig och korrekt beskrivning av vad den ryska revolutionen uppnådde för hundra år sedan. Oktoberrevolutionen gav Rysslands folk framsteg, industrialisering, utbildning, vetenskap, kultur och hopp om en bättre framtid. Men med kapitalismens återinförande har allting vänts till sin motsats.

En historisk tillbakagång

I sin briljanta bok *Den förrådada revolutionen*, skriven 1936, förutspådde den stora ryska revolutionären Leo Trotskij med anmärkningsvärd framsynthet vad återinförandet av kapitalismen skulle innebära för Sovjetunionen:

Sovjetregimens kollaps skulle oundvikligen leda till planekonomins kollaps, och således till att statsegendomen upphävdes Den nuvarande byråkratiska diktaturens undergång skulle alltså betyda en återgång till kapitalistiska förhållanden med en katastrofal nedgång för industri och kultur, såvida den inte ersätts av en ny socialistisk makt. (Leo Trotskij, *Den förrådada revolutionen*, s. 250–1)¹

Efter Sovjetunionens fall introducerades Rysslands folk till kapitalismens alla nöjen: obarmhärtig exploatering, stöld och bedrägeri i stor skala, utbredd och organiserad brottslighet, drogmissbruk, religion, mystik och vidskeplighet. Detta var en återgång till de gamla dagarnas värsta sidor och Rasputins ruttna regim återskapades i en till och med ännu grymmare form.

Över en natt plundrade en handfull giriga och parasitära oligarker all den rikedom som skapats genom den sovjetiska arbetarklassens ansträngningar under flera årtionden. I stället för att få demokrati hamnade Rysslands folk i klorna på en girig kleptokrati. Högst upp i denna stora korrupta pyramid står den nya tsaren, en Vladimir Putin, som i sin person förenar alla den kapitalistiska kontrarevolutionens illsinta och motbjudande egenskaper.

Vladimir Putin var tidigare agent för KGB, den hatade säkerhetspolisen i den gamla stalinistiska regimen. Innan Sovjetunionen föll tjänade han med stolthet den stalinistiska byråkratins intressen och hyllade högt det som brukade kallas sovjetisk ”socialism”. Den 7

¹ [Den förrådada revolutionen](#) (1936)

november brukade han delta i att fira oktoberrevolutionen – en revolution som förråddes av den byråkratiska stalinistiska elit vars intressen han tjänade lojalt.

Nu sjunger dock Putin, precis som alla hans lakejer, en annan melodi. Han smutskastar oktoberrevolutionen och dess ledare, Lenin och Trotskij. Detta är ingen slump. Trots sitt blygsamma ursprung har Putin blivit framgångsrik genom att delta i plundringen av sovjetstaten. Han försvarar nu den uppblåsta armé av tjuvar, skurkar och svindlare som utgör den ryska oligarkin.

Image: fair use

Som en klassisk gudfader inom maffian skyddar Putin sina klienter mot de bestulna massornas ilska. Han försvarar deras rätt att behålla de många miljarder dollar i egendom som de har stulit från folket genom privatiseringspolitiken. Som tack för sina tjänster har han belönats med en stor mängd stölgods, vilket gjort honom till en av världens rikaste män. Tjänaren har blivit mästaren. Samtidigt som han skyddar oligarkernas intressen vilar han sin välpolerade stövel på deras ryggar och avlägsnar dem som inte tjänar hans intressen genom att arresteras och fängslas dem.

Putin har gripit absolut makt över staten. Han anser sig personifiera Ryssland. Han välsignas även av den heliga ortodoxa kyrkan, vars biskopar är hans trofasta knähundar och intar rollen som andlig polis, vid sidan om de uniformerade som kontrollerar massorna med pistoler och batonger. Kort sagt är han den nya tsaren.

Men trots den absoluta maktens yttre sken saknar inte den nya tsaren bekymmer. Precis som de oligarker som han representerar ängslas han över hur han ska kunna behålla sin nyfunna rikedom och makt. Dessa inkräktare och uppkomlingar känner att greppet om deras rikedom är osäker. Det ryska folket har ett långt minne, och ett spöke går genom Kreml – 1917 års spöke.

”Pengar luktar inte”

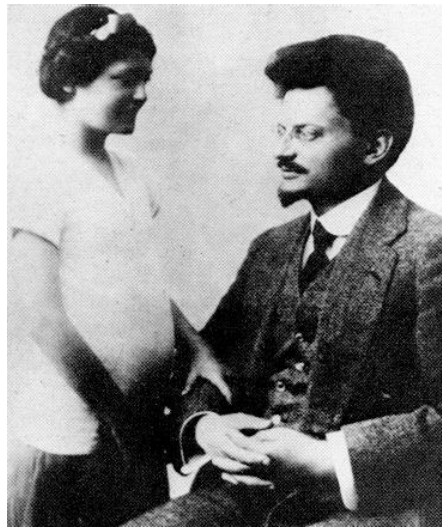
När den romerske kejsaren Vespasian ville fylla statskassan genom att införa en skatt på offentliga toaletter protesterade hans son Titus mot förslaget, eftersom han uppenbarligen hade vissa tvivel eller åtminstone en känslig näsa. Som svar höll hans far fram ett silvermynt och sade: *Non olet* – ”detta luktar inte”.

Ända sedan Sovjetunionen föll har vi översköljts av en veritabel tsunami av böcker, artiklar och tv-dokumentärer som tävlar med varandra om vem som kan producera de mest uppenbara lögnerna, de dummaste förtalen och de mest groteska förolämpningarna mot oktoberrevolutionen och bolsjevikerna. Ett stort antal författare och historiker som för inte så länge sedan var fullvärdiga medlemmar i Sovjetunionens så kallade kommunistiska parti, har nu blivit den kapitalistiska marknadsekonomins mest rabiata försvarare. Samma människor som tillbringade hela sina liv med att skriva de mest lismande hyllningarna till partiet och dess muntra men känsliga ledare skriver nu mängder med böcker som fördömer den ryska revolutionen, socialismen och alla dess verk.

Det är svårt att säga vad som är värre, mer cyniskt och hycklande: det som de skrev förr eller det som de skriver i dag. Men det är helt uppenbart att många så kallade intellektuella och respektabla akademiker har mycket flexibla samveten och högst anpassningsbara principer. Alltför många av dessa människor ser sitt eget personliga välbefinnande, sin karriär och sina privilegier som betydligt viktigare än någon politisk övertygelse som de eventuellt har gett uttryck för. De är lika övertygade om att pengar inte luktar.

Man kunde ha föreställt sig att denna smutskastnings- och förtalskampanj knappast kunde bli värre. Men då skulle man missta sig. Den nya serien, *Trotsky*, som ursprungligen producerades för rysk television och som syftar till att beskriva Lev Davidovitsj Trotskijs liv, är ett nytt lågvattenmärke i detta stinkande träsk av lögner och förvrängningar.

Trotskijs liv och bedrifter

Leo Trotskij och hans dotter Nina 1915

Tyvärr skulle vi behöva producera en egen serie för att svara på allt struntprat och skräp som i denna serie presenteras som ett ”historiskt drama”. Det skulle inte vara överdrivet att säga att var och en av dess 400 minuter innehåller minst en lögn och ibland två, så vi måste begränsa oss till att motbevisa endast de mest otroliga och löjliga förtalen. Det räcker med att säga att det enda anspråk denna serie kan göra på att försvara den historiska sanningen är att karaktärerna har rätt namn. Utöver detta består den uteslutande av rena påhitt, och dessutom påhitt av värsta sort.

Leo Trotskij var en stor marxist och en av 1900-talets mest framstående personer. Som ung man spelade han en ledande roll i den ryska revolutionen 1905 genom att vid 26 års ålder bli ordförande för sovjeten i Petersburg. Utifrån sin marxistiska analys av denna stora rörelse kunde han utveckla sin teori om den permanenta revolutionen, vars riktighet bevisades på ett dramatiskt sätt i oktober 1917.

Tillsammans med Lenin ledde han oktoberrevolutionen. På den tiden var bolsjevikpartiet allmänt känt som Lenins och Trotskijs parti. Under inbördeskriget, när Trotskij var Krigskommissarie (en position han hade fram till 1925) invaderades Sovjetryssland av 21 utländska arméer. Han byggde upp en ny röd armé från ingenting som kunde försvara Sovjetrepubliken mot en blodig kontrarevolution.

Trotskij hade en ledande roll i byggandet av den kommunistiska internationalen, för vilken Trotskij skrev manifesten och många av de viktigaste politiska uttalandena vid de fem första kongresserna. Han var aktiv under den ekonomiska återuppbyggnadsperioden då han omorganiserade Sovjetunionens splittrade järnvägssystem, och han var först med att föreslå femårsplanerna (något som Stalin förkastade vid tillfället).

Efter Lenins död visade sig Trotskij vara den enda som kunde analysera Sovjetunionens urartning och stalinismens karaktär. Han ledde Vänsteroppositionens kamp och försvarade oktoberrevolutionens principer mot den stalinistiska kontrarevolutionen. Till sist gav han sitt liv i kampen för att bevara bolsjevismens idéer och fana för nästa generation.

En sådan personlighet och ett sådant liv skulle kunna ge gott om material till många filmer och serier, men allting som närmar sig den verkliga mannen, hans idéer och händelserna som formade dem är helt frånvarande i denna travesti på en dramadokumentär. Den berättar ingenting som kommer i närheten av Trotskijs liv och verkliga idéer, utan upprepar bara allt gammalt förtal som riktats mot bolsjevikerna, exempelvis den trötta myten om ”tyskt guld”, som har blivit motbevisad otaliga gånger. Det finns inte ett enda ord som vi inte hört förut i denna nya, påkostade svartmålning.

Men även om man tar i beaktning den allmänt låga standarden är denna serie en särskilt rå och klumpig skapelse. Gång på gång visar författarna sin fullständiga okunnighet om den historiska sanningen. Vi kommer att begränsa oss till två av de mest iögonfallande exemplen på detta. Vad gäller fredsförhandlingarna i Brest-Litovsk får vi se ett myteri äga rum i den tyska hamnen Kiel ett par dagar efter att förhandlingarna började, vilket var den tändande gnistan för den tyska revolutionen. Faktum är att den tyska revolutionen ägde rum i november 1918, nästan ett år efter Brest-Litovsk.

Som om det inte var nog meddelar ledaren för den tyska delegationen, Hoffman, att ”ett försök till revolution i Tyskland misslyckats” till en nedslagen Trotskij, som är tvungen att acceptera kejsarens alla krav. Hur general Hoffman skulle kunna tillkännage en misslyckad revolution som ännu inte har ägt rum är ett mysterium som bara författarna till denna serie kan förklara. Och påståendet att den tyska revolutionen misslyckades är helt bakvänt. Den segerrika tyska revolutionen 1918 störtade inte bara kejsaren utan avslutade även första världskriget. Men varför låta sanningen förstöra en bra historia?

I ett annat avsnitt får vi veta att det anti-bolsjevikiska upproret i Kronstadt ägde rum i mars 1918 som ett resultat av Trotskijs handlingar. Vi får sedan höra från en revolutionär matros att bolsjevikerna har roffat åt sig makt ”i tre och ett halvt år”. Enligt denna matematik hade bolsjevikerna suttit vid makten redan 1915!

Kronstadtopproret mot bolsjevikerna ägde inte rum 1918 utan i mars 1921. Det utfördes inte av de revolutionära matroserna som hjälpt bolsjevikerna att ta makten 1917–18 och som huvudsakligen kom från arbetarklassen, utan av nya skikt bestående främst av ukrainska

bönder som hetsats mot bolsjevikerna av reaktionära element. Tydligt var det enda sättet som seriens skapare kunde skapa någon koppling mellan Trotskij, de röda matroserna 1917 och Kronstadtopproret att tidigarelägga det mer än tre år.

Kvinnoförakt och antisemitism

Författarna visar en verkligt avskyvärd inställning till kvinnor. Deras uppenbara misogyni kan ses i var och en av de åtta avsnitten. Det finns inte en enda kvinnlig karaktär som inte presenteras som någon slags dam i nöd, trogen tjänare, sexobjekt eller kuslig kombination av alla tre.

Natalja Sedova, Trotskij's kamrat och livspartner framställs först som en apolitisk, borgerlig societetsdam, sedan som en lidande hemmafru och alltjämt som ett passivt objekt; aldrig som en revolutionär. Denna vämjeliga inställning till kvinnor understryks ytterligare av de omotiverade nakenbilderna och pinsamma sexscener som tittaren regelbundet får framför ansiktet.

Larissa Reissner var en enastående kvinnlig revolutionär och bolsjevikisk kader. Hon spelade en viktig roll i revolutionen och i den röda arméns led som stridande i Volgaregionen i inbördeskriget. Hon deltog också i den tyska revolutionen. Men om man ska tro denna serie spenderade denna författare och revolutionär majoriteten av det ryska inbördeskriget naken. Senare får Frida Kahlo samma behandling, med alla synliga bevis på hennes livslånga funktionsnedsättning uttraderade, om det skulle råka avleda tittarens uppmärksamhet från det tänkta pornografiska intresset.

Det tydligaste uttrycket för deras fördomar läggs av dessa intellektuella kvacksalvare i Trotskij's mun, som tydligen ska ha sagt till Sedova: "Massorna har en kvinnlig psykologi (?). Du är passiv av naturen (!). Du väntar på vad en man erbjuder dig och väljer det bästa. Folket är detsamma ... när de ser en stark, självsäker man lägger de sig genast under honom."

Det finns inget som helst samband mellan detta förvirrade struntprat och Leo Trotskij's verkliga idéer.

Inget av detta säger oss någonting av värde om bolsjevikerna och de revolutionära kvinnorna i synnerhet. Men det säger en hel del om psykologin hos de parasitiska oligarkernas som härskar över Rysslands folk i dag och det degenererade skiktet av intellektuella prostituerade i deras tjänst. För dessa män, som genomfört lagar som tillåter män att misshandla sina fruar (tsaristiska lagar som bolsjevikerna omedelbart avskaffade när de tog makten), är tanken att en kvinna skulle kunna ha ett självständigt politiskt tänkande naturligtvis helt främmande.

När vi ser på Putins *Trotsky* är vi aldrig långt ifrån antisemitismens mörka värld. Trotskij nämnde nästan aldrig sin judiska bakgrund. När någon frågade honom om hans nationalitet var han känd för att bruka svara "socialist". Men för den här seriens producenter är denna aspekt av Trotskij's bakgrund av stor betydelse. I varje avsnitt, utan undantag, påminns Trotskij om sin judendom, antingen i form av ett antisemitiskt skällsord eller med en uttrycklig varning att de "gudfruktiga" människorna i Ryssland aldrig kommer att "tolerera en jude som deras ledare".

Tillsammans med detta pågår en oavbruten och uppenbar skildring av Trotskij som ett "monster", en "demon", "omänsklig" etc. Det krävs inte en expert för att se likheterna med den vita sidans antisemitiska propaganda som flödade under inbördeskriget. I flera scener omvandlas den röda stjärnan, som användes i en hel del i sovjetiska bilder, till något som liknade en röd davidstjärna. De fascistiska svarta hundradena skildrade oktoberrevolutionen som en "judebolsjevikisk konspiration". Nu sjunger Putins knähundar till regissörer samma melodi.

Ännu värre är att förmedlarna av dessa äckliga fördomar försöker lasta över sin egen antisemitism på bolsjevikernas och de revolutionära arbetarnas axlar. Nästan varje antisemitiskt skällsord i serien läggs i en bolsjeviks eller en revolutionär arbetares mun. Antydning är att bolsjevikerna piskade upp de mest bakåtsträvande och fördomsfulla samhällsskikten och släppte lös dem på oskyldiga judar för maktens skull. Detta är en skandalös lögn. Sanning var att det var precis tvärtom.

Bolsjevikerna kämpade alltid mot antisemitism, både före och efter att de gripit makten. Faktum är att bolsjevikerna inrättade väpnade självförsvarsgrupper för att skydda judar mot antisemitiska pogromer utförda av de fascistiska svarta hundradena och reaktionära vita som skanderade parollen: ”Krossa judarna och rädda Ryssland!” Så nära var kopplingen mellan antisemitism och tsarens bas att Pravda publicerade en tidning där framsidan löd: ”Att vara mot judarna är att vara för tsaren!”

Bolsjevikpartiet kämpade konsekvent för att utrota antisemitismens gissel, som hade en lång och blodig historia under tsarerna. Det var först under den stalinistiska kontrarevolutionen som byråkratin började luta sig på de mest bakåtsträvande skikten och detta reaktionära gift började återuppstå. Detta faktum nämns naturligtvis inte i serien, kanske av den enkla anledningen att antisemitismen inte ens under stalinismen nådde de monstruösa proportioner som den har fått i Putins Ryssland.

Förakt för massorna

Denna serie är inte bara ett förtal mot Leo Trotskij och bolsjevikerna. Det är en föraktfull attack på de ryska massorna som helhet, men särskilt arbetarna, som förstörde det flera hundra år gamla tsaristiska monstret och skapade historiens första arbetarstat (om vi bortser från den heroiska men tragiskt kortlivade Pariskommunen).

Författarna till denna serie blottar sitt fullständiga förakt inte bara mot kvinnor utan mot arbetarklassen. Båda avbildas som passiva, okunniga och tanklösa element, endast lämpade att domineras och förtryckas. Arbetarna avbildas aldrig som något annat än en halvkriminell massa, vars enda intresse i revolutionen är möjligheten till pogromer och plundring.

Faran som Rysslands ”mörka massor” utgör är ett stående inslag i serien. Detta återspeglar den dödliga rädslan för massorna som Rysslands härskare kände före 1917 och som fortfarande hemsöker dem i dag. Den tsaristiska fängelsevakt från vilken Trotskij tog sin pseudonym uttrycker detta perfekt när han säger: ”Ryssarna kan bara kontrolleras, för deras eget bästa.”

Till och med Trotskijs far rekryteras till den här kören mot arbetarklassen. Skådespelaren som spelar honom inflikar: ”Du kan inte föreställa dig vilket hemskt monster du släpper lös ... Det är skärseld! Det är från djävulen!” Det behövs väl knappast sägas att Trotskijs far aldrig sagt någonting sådant, men de beskriver däremot exakt Rysslands härskande elits verkliga inställning till de ryska massorna.

I enlighet med denna argumentation framställs förhållandet mellan massorna och de revolutionära ledarna naturligtvis som att en flock med djur vallas till handling genom paroller från några intellektuella konspiratörer. Detta påminner oss om den reaktionen från tsarens säkerhetspolis som när det skedde revolutionära myterier i flottan inte kunde tänka sig någon annan förklaring än att det berodde på ”revolutionära agitatorer”.

Trotskijs och Lenins inställning till massorna och deras roll i revolutionen är lika förfalskad. Lenin påstås ha sagt, ”Jag vill förändra världen. Vad har folk med det att göra? Människor är ett verktyg.” I antikens Rom beskrevs den enda produktiva klassen, slavarna, som *instrumentum vocale* – verktyg med röster. För den härskande klassen har arbetarna alltid

betraktats som verktyg, blott som passiva förvarare av mervärde. Detta är fortfarande fallet i dagens Ryssland.

Hela poängen med den ryska revolutionen var att arbetarklassen blev medveten om sin makt som drivkraften i samhällets utveckling. ”Verktygen” började röra sig för att själva ta makten genom sovjeterna. Detta var emellertid endast möjligt genom bolsjevikpartiet under Lenins och Trotskij's ledning. Den härskande klassen har aldrig förlåtit dem för detta.

I sin bok *Ryska revolutionens historia* skrev Trotskij:

För oss är revolutionens historia först och främst historien om massornas våldsamma inträde på den scen där de själva avgör sina öden.

Gällande partiets roll var han glasklar:

För att fast och säkert gripa makten behöver proletariatet ett parti, som vida överträffar övriga partier i tankeklarhet och revolutionär beslutsamhet. (”Till försvar för oktoberrevolutionen”)²

Det är detta som i sista hand avgör revolutionens utgång, inte den ”starke, självsäkra mannen” som de borgerliga historikerna älskar så.

Om allt som krävs för en revolution är att ”släppa lös” massorna genom att uppmana dem att ta till vapen, varför grep revolutionärerna inte makten i februari 1917, eller ännu hellre 1914? Sanningen är att deras makt inte kom från deras förmåga att ”släppa lös” massorna, utan från deras förmåga att vinna förtroendet hos stora delar av arbetarklassen och soldaterna. Detta krävde ett parti bestående av hängivna marxistiska arbetare, ”den progressiva klassens blomma”, utan vilken den centrala roll som Lenin och Trotskij spelade i revolutionen hade varit omöjlig, ett faktum som var Trotskij förstod mycket väl och förklarade många gånger.

Oktoberrevolutionen

Skaparna av detta cinematografiska mästerverk kan anklagas för många saker, men konstnärlig kreativitet är inte en av dem. De är inte ens kreativa i sina förfalskningar, utan repeterar bara sedan länge motbevisat förtal. Det är därför ingen överraskning att de lyckats fiska upp den gamla anklagelsen att oktoberrevolutionen var en ”kupp” ur soptunnan.

Vi får höra att Trotskij arrangerade hela maktövertagandet på egen hand, till de övriga bolsjevikernas förvåning, inklusive Lenin, som i ett plötsligt anfall av minnesförlust verkar ha glömt det faktum att han konsekvent krävt att partiet skulle ta makten sedan september! Dessa människor älskar verkligen att ändra datum! Den andra allryska sovjetkongressen flyttas till och med nästan en hel dag, och all debatt och omröstning har försvunnit. Varför? Endast för att ge det (felaktiga) intrycket att kongressen bara tjänade till som ett segerfirande för att upproret hade genomförts.

Påståendet att oktoberrevolutionen var en kupp håller inte vid den mest ytliga kritiska granskning. Om Trotskij verkligen på egen hand bestämt sig för att ta makten i en konspiration i oktober 1917 så måste man fråga sig: varför gjorde han det inte i maj, juni eller någon annan månad eller ett annat år? Dessutom vill vi gärna få reda på den magiska formel som gör att en liten grupp konspiratörer – eller till och med som i det här fallet en individ – kan ta makten i ett land på 150 miljoner människor. Då skulle vi kanske kunna ta makten nästa måndag klockan nio på morgonen. Argumentet är så dumt att ett sexårigt barn med genomsnittlig intelligens kan se igenom det. Emellertid saknar de ”intellektuella” kritikerna av bolsjevismen till och med den förståelsen.

Men oktoberrevolutionens motståndare har ett litet problem här. Det faktiska upproret i Petrograd var praktiskt taget en oblodig händelse. Orsaken till det var att bolsjevikerna efter

² [Till försvar för oktober](#) (det s k Köpenhamntalet, som Trotskij höll i Köpenhamn 1932)

månader av tålmodigt revolutionärt arbete lyckats vinna en avgörande majoritet i sovjeterna i hela Ryssland. Detta gjordes inte i skymundan utan helt öppet framför massan av arbetare i fabrikena och soldaterna i skyttegravarna. Tiotusentals arbetare beväpnades och organiserades i röda garden; och Trotskij's outtröttliga agitation spelade en nyckelroll i att vinna över hela garnisoner från den provisoriska regeringen till Petrogradsovjets sida.

Det som skedde i oktober 1917 var inte en kupp utan den största folkliga revolutionen i historien. Under en period på bara nio månader lärde massorna av erfarenhet att Lenins och Trotskij's parti erbjöd det enda sättet att lyckas med revolutionen. Självklart är själva tanken att vanliga arbetande män och kvinnor ska beväpna och organisera sig för att medvetet störta en stat som redan har förlorat all auktoritet helt oförståelig för manusförfattarna av *Trotsky* och socialismens övriga fiender. Men det var just det som inträffade den 25 oktober 1917 – kulmineringen av en process som inleddes i februari.

Huvuddelen av oktoberrevolutionen var arbetarnas och soldaternas massrörelse under bolsjevikpartiet ledning. Men det är inte någonting som vi får se här. Hela revolutionen förminsas till en sorts cirkus eller ett melodrama med skurkar målade i de svartaste färgerna. I stället för historiska förklaringar har vi konspirationens svarta konst. I stället för riktiga personer har vi marionetter, vars ryckiga rörelser dikteras av strängarna som dras av skrupelfria dockspelare. I stället för revolutionära hjältar har vi löjliga och ondskefulla karikatyrer. Men cirkusar och karikatyrer är till för att underhålla småbarn och har ingenting att göra med historisk sanning.

Lenin och Trotskij i Moskva vid firandet av oktoberrevolutionens tvåårsdag.

Trotskij och Röda armén

Skaparna av *Trotsky* vill få oss att tro att Trotskij vann inbördeskriget genom våld och repression ”av bibliska proportioner”. Bilden av hans enorma pansartåg som väller ut kolsvart rök återkommer genom hela serien, under vilken betraktaren möts av ett antal hårresande och helt fiktiva exempel på Trotskij's hänsynslöshet. I ett avsnitt ser vi hur Trotskij likt en romersk general utfärdar en order att alla flyende arméenheter kommer att utplånas; i ett annat ser vi

på medan hans trupper mejar ned en hel by så att de kan använda böndernas trägravar som bränsle. Dessa och andra förvirrade fantasier används för att stärka den sataniska bilden av revolutionärer som har varit reaktionärernas varumärke långt innan den ryska revolutionen.

Reaktionen mötte den arbetarstat som uppkom i oktober 1917 med en enad front, som samlade alla fiendliga styrkor mot revolutionen och hade stöd av 21 utländska arméer. Den gamla ryska armén, som hade tynat bort redan före oktober fanns inte längre. Men ändå hade Trotskij inom ett års tid lyckats bygga en ny armé från ingenting och förvandla den till en kraft som kunde vinna fantastiska segrar mot en grym och välfinansierad fiende. Som Lenin en gång sa till Maksim Gorkij: ”Visa mig en annan man som är i stånd att på ett år skapa en mönstergill armé, ja och vinna de militära specialisternas högaktning.”³

Det är en grundläggande sanning att alla krig är våldsamma. Det är desto sannare i ett inbördeskrig där en liten minoritet förtryckare står inför de förtryckta massornas uppror. Sådana krig präglas av extremt våld, och det ryska inbördeskriget var inget undantag. Men i verkligheten hade enbart repression aldrig varit tillräckligt för att vinna inbördeskriget. Om detta var fallet skulle de vita ha vunnit kriget tio gånger om. Det som kännetecknade de vitas försvar av ”civilisationen” var massavrättningar, blodiga antisemitiska pogromer och det grymma underkuvandet av nationella minoriteter.

De vitas blodtörstighet var välkänd även bland deras allierade:

USA:s ambassadör i Japan, Rowland Morris, rapporterade att i hela Sibirien under Koltjaks styre förekom det en 'orgie av grundlösa arresteringar; avrättningar utan ens skenet av en rättegång och godtyckliga konfiskationer. Paniken och rädslan har gripit tag om alla. Män stöder varandra och lever i ständig rädsla för att någon spion eller fiende kommer att ropa 'bolsjevik' och döma dem till en omedelbar död.' Bland de dödade fanns tidigare medlemmar av den konstituerande församlingen och järnvägsarbetare som strejkade för högre löner. I Jekaterinburg, där bolsjevikerna avrättade tsar Nikolaj II och hans familj, tillät Koltjaks kosacker att massakrera minst två tusen judar som en del av en större pogromkampanj. (Citerat i *The Russians Are Coming, Again: The First Cold War as Tragedy, the Second as Farce* av Jeremy Kuzmarov och John Marciano)

Vad skulle Rysslands öde ha varit om de vita hade lyckats strypa revolutionen? Den frågan ställs aldrig av skaparna av *Trotsky*-serien, och blir än mindre besvarad. Men det hade verkligen inte varit en fredsälskande, liberal demokrati. Tvärtom! Vi hade haft rysk fascism, en fasansfull regim som under förhållandena i det bakåtsträvande Ryssland vid den tiden skulle ha varit ett ännu grymmare monster än Mussolinis regim.

Trotskij och den röda armén vann inte kriget för att de var våldsammare än den andra sidan, utan för att de var beväpnade med idéer och revolutionär propaganda. De kämpade med gevär och bajonetter, men också med idéer. På landsbygden erbjöd bolsjevikerna jord till bönderna, i motsats till de vita som först och främst företrädde jordägarna. Kort sagt förde den röda armén klasskampen till sitt slut. Den röda armén genomförde även agitation i fiendens led genom att dela ut pamfletter på engelska och andra utländska språk, vilket resulterade i myterier i var och en av de arméerna som deltog i den utländska interventionen och som till slut tvingades dra sig ur.

Genom hela historien har det förekommit många exempel på slavuppror, men de har alltid slagits ner med den värsta tänkbara brutalitet. Efter Spartacus nederlag korsfäste romarna tusentals slavar längs Via Appia. Den typen av våld är acceptabelt för den härskande klassen och dess försvarare. Men i den ryska revolutionen beväpnade sig slavarerna för en gångs skull, slog tillbaka och vann mot enorma odds. Det är därför som den härskande klassen aldrig kan förlåta bolsjevikerna. Det är anledningen till att den härskande klassen demoniserar den röda

³ Hela Gorkijs artikel: [Nikolaj Lenin – mannen, människan.](#)

armén mer än någon annan armé i historien. Och det är därför Trotskij, mannen som byggde den röda armén och ledde den till seger, smädas särskilt mycket av Putin och oligarkin – de kontrarevolutionära vita banditernas ättlingar.

Trotskij möter Freuds spöke

Karakteren som presenteras i serien som Trotskij är en tröttsam kliché av en fanatisk, makthungrig och psykopatisk ”revolutionär”. För att ge någon form av ”vetenskaplig” motivering till dessa anklagelser var det nödvändigt att ringa ett auktoritativt vittne till åtalet. Och vem är bättre att utfärda ett intyg om kriminell galenskap än psykoanalysens fader Sigmund Freud? I en scen, informerar Freuds spöke (ja, de väckte faktiskt den stackars mannen från graven för att vittna) Trotskij om att han är mycket värre än till och med en seriemördare eller en ”religiös fanatiker”.

Denna idiotiska scen korsar verkligen alla gränser för intellektuell oärlighet. Det är svårt att säga vem som framstår som värre här: Trotskij eller den olyckssamme Freud som inte får vila i frid utan dras ur sin kista för att de ska kunna framställa psykoanalysens grundare som en fullständig pajas.

I själva verket är det inte Freud som var en pajas. Vad som än sägs var han en noggrann och samvetsgrann forskare inom den mänskliga psykologin. Nej, detta epitet måste vi spara åt de män som tillskriver dessa ord till en man som sedan länge är död och därför inte kan svara. Men eftersom varken Sigmund Freud eller hans spöke någonsin träffade Trotskij skulle de knappast kunna uttala sig om hans psykiska tillstånd – varken positivt, negativt eller likgiltigt.

Vad som däremot är sant är att Trotskij kanske var den enda stora marxistiska teoretikern som visade intresse för Freuds teorier och skrev om dem. I en intressant artikel jämför han Freud med den stora ryska psykologen Pavlov. Han säger att Pavlov liknar en man som tittar ned i en djup brunn ovanifrån, medan Freud ser uppåt från djupet av det mänskliga medvetandet. Det är en intressant tanke. När det gäller de män som trollade fram Freuds spöke för sina egna ändamål kan vi bara säga att de varken står ovanpå brunnen eller under den, utan är djupt försjunkna i en bottenlös grop av okunnighet och dumhet.

En särskilt obehaglig del i allt detta är det cyniska försöket att utnyttja Trotskijs barn för att karaktärsförstöra deras far. Trotskij är rakt igenom avbildad som en fullständigt hjärtlös och oaktsam make och far som säger att han inte kände något vid hans fyra barns död. Han anklagas även för att bära ansvaret för deras död.

Vad är sanningen? Stalin var ett monster som systematiskt mördade inte bara sina motståndare och rivaler utan också deras fruar, barn, släktingar och vänner. Han utsatte de gamla bolsjevikerna för omänsklig tortyr för att tvinga dem att erkänna grymma brott som de var helt oskyldiga till. Han fick dem att förbanna sig själva innan han dödade dem. Men en person undflydde honom – Leo Trotskij, den person han fruktade mest och som han var fast besluten att tysta.

I jakten på att stilla sin hämndlystnad spårade han upp, torterade och utrotade alla som någonsin hade haft samband med Trotskij. Så stor var hans paranoida rädsla för denne man och hans idéer. En efter en mördade han Trotskijs barn. Leon Sedov blev mördad i ett sjukhus i Paris där han återhämtade sig från en operation.

Trotskijs första fru Alexandra Sokolovskaja, som hade introducerat honom till marxismens idéer och hade delat hans första exil till Sibirien, greps och skickades till ett koncentrationsläger där hon dog. Hennes första dotter dog av tuberkulos på 1920-talet. Den andra, Zinaida (mor till Esteban Volkov) drevs till självmord av Stalin.

Det mest tragiska fallet var kanske Trotskij's yngste son, Sergej, som inte var aktiv i politiken och därför förblev i Sovjetunionen när hans far gick i exil. Stalin lät honom gripas och försökte få honom att fördöma sin far. När han vägrade skickades han till ett koncentrationsläger där han sköts.

Att hävda att Trotskij och hans fru var likgiltiga till deras barns öden är den mest monstruösa och motbjudande av alla de lögnerna som fyller varje kapitel av denna styggelse. Trotskij blev så förkrossad av denna nyhet att han faktiskt övervägde självmord, i hopp om att Stalin skulle släppa hans son. Men han visste att det var omöjligt. När Sergej hade hamnat i monstrets klor var hans öde redan förseglat.

Falska anklagelser

Detta är inte det enda försöket att lägga skulden för Stalins avskyvärda brott på Trotskij's axlar. Än värre är kanske det häpnadsväckande påståendet att Trotskij utökade sin makt genom "massavrättningar av framstående kommunister".

Den så kallade "röda terrorn" hänvisar till de åtgärder som bolsjevikerna vidtog som svar på mordet av framträdande bolsjevikiska ledare och att terrorister försökte mörda Lenin. Dessa åtgärder hade en defensiv karaktär och riktades endast mot revolutionens fiender mitt under ett blodigt inbördeskrig. Det skrupelfria försöket att koppla detta till Stalins skenrättegångar och massavrättningar är så lågt att det knappt förtjänar förakt.

Denna skandalösa lögn är avsedd att dölja Stalins blodiga utrensningar under 1930-talet. I dessa utrensningar skickades tusentals och åter tusentals hängivna kommunister till döden för att ha försvarat bolsjevismens sanna idéer och traditioner. Som Trotskij påpekade då var de offer för ett ensidigt inbördeskrig mot bolsjevikpartiet, som utfördes av den stalinistiska byråkrati som kom till makten efter att i praktiken ha dödat Lenins parti.

Upphovsmännen till detta förtal försöker visa att stalinismen och bolsjevismen egentligen var samma sak, eftersom båda använde våldsamma metoder. För att kunna svara på denna kritik behöver man bara ställa en fråga: om Stalins totalitära regim helt enkelt var en fortsättning på bolsjevismen, varför var det då nödvändigt för Stalin att fysiskt utrota alla de bolsjevikiska ledare som tog makten 1917? Det är uppenbart att bolsjevismen och stalinismen är långt ifrån samma sak, utan tvärtom ömsesidigt utesluter varandra.

Stalin, kontrarevolutionens kreatur, inrättade en terrorregim som inte riktade sig mot kontrarevolutionärerna utan mot kommunister och arbetare. Miljontals hamnade i GPU:s fångelser eller skickades till Gulag och dog. Denna kriminella person skydde inga medel för att utplåna det sista levande spåret av oktoberrevolutionen. Han ville utplåna minnet av oktober. Det var ingen annan än Trotskij som modigt kämpade tillbaka för att försvara bolsjevismens obefläckade fana. Det var därför som det var nödvändigt för Stalin att få honom mördad till varje pris.

Den tidigare KGB-agenten Vladimir Putin gör enorma anklagelser mot Lenin och Trotskij, men han har inga problem med att använda våld mot sina egna politiska motståndare. Hans regim är baserad på statens organiserade våld. Den enda skillnaden är att den stat han är chef över inte längre är en stat bestående av en korrupt stalinistisk byråkrati, utan av en oändligt mer korrupt och degenererad oligarki av bankirer och kapitalister. Och denna stat är grundad på mer lögn, svindleri och förfalskningar än Stalins någonsin var.

Mord

Efter att helt cyniskt ha förfalskat Leo Trotskij's liv fortsätter Kott och Statskij att presentera en ännu mer grotesk förfalskning av hans död. I den stora avslutningen presenteras Frank Jacson (den katalanska stalinisten, vars verkliga namn var Ramón Mercader) för oss på det

mest fördelaktiga sätt, som en ärlig journalist med kommunistiska sympatier som inleder ett nära förhållande till Trotskij under förevändningen att han ska skriva hans biografi.

Trotskij's mördare, GPU-agenten Ramon Mercader, framställs på ett mycket positivt sätt i serien.

Detta är falskt från början till slut. Mercader var en stalinistisk agent som cyniskt förförde en ung amerikansk trotskist [Sylvia Ageloff] som han använde för att tränga sig in i Trotskij-hushållet för att begå ett kallblodigt mord. Med detta ändamål i åtanke överöste han vakterna med presenter och erbjöd sig att utföra alla typer av tjänster, såsom att använda sin bil för att köra Alfred och Margarite Rosmer till Veracruz och så vidare. På detta sätt fick han vaktens förtroende, samtidigt som han hela tiden låtsades att han inte hade något intresse av politik.

Tanken att Jacson-Mercader hade ett nära förhållande till Trotskij är helt felaktigt. Det fanns inget sådant förhållande. Det fanns inga diskussioner mellan dem, och diskussionerna som sker i serien är helt uppduktade. I själva verket ansåg Trotskij honom som en välmenande men politiskt okunnig konstälskare. Han gick bara motvilligt med på att läsa en artikel som han lämnade honom av hänsyn till de tjänster han hade gjort för sina vänner och familj. Faktum är att han började misstänka mannen och berättade för sin fru, Natalja Sedova, att han inte tänkte träffa honom igen. Det var på morddagen, den 20 augusti 1940.

Tack vare vakternas vårdslöshet, vilka var unga och oerfarna trotskister (inte den mexikanska polisen som det felaktigt påstås i serien) fick Mercader på den ödesdigra dagen komma in i huset och var ensam med Trotskij. Om vi ska tro på Kotts och Statskij's version har denna trevliga mördare (av någon mystisk anledning) plötsligt utvecklat ett samvete och bestämt sig för att vara barmhärtig och att lämna Trotskij's hus.

Vid denna tidpunkt går Trotskij till ett rasande angrepp och slår honom upprepade gånger i huvudet med sin käpp. Mercader, som handlar rent i självförsvar, griper en ishicka som mystiskt nog hänger på väggen och dödar honom med den. Som vanligt i detta absurda spektakel vänds sanningen ut och in. Offret blir förövare och mördaren blir det oskyldiga offret!

Vad är fakta? Efter att ha fått tillgång till Trotskij under förevändning att korrigera en artikel som han hade skrivit, stod mördaren bakom sitt försvarslösa offer, som läste den artikel han hade fått. När Trotskij var tillräckligt distraherad slog Mercader honom i huvudet med all sin kraft med en ishicka som hade ett förkortat handtag.

Fakta i målet är bortom allt tvivel. Som Esteban Volkov påpekade (se ovanstående e-post), genomförde den mexikanska polisen en grundlig utredning vid den tiden, inklusive en detaljerad rekonstruktion av mordet tillsammans med mördaren. Mercader agerade inte i självförsvar, utan begick ett kallblodigt mord som han hade planerat flera månader i förväg.

Mordvapnet hängde inte på väggen. Han bar det dolt under sin regnrock (han hade också en kniv och en pistol). En kamp tog faktiskt plats, men det var efter det dödliga slaget och inte före det.

På grund av nervositet eller någon annan orsak uppnådde mördaren inte riktigt sitt mål. Trotskij dog inte omedelbart. Han kämpade modigt, trots sin fruktansvärda skada, samtidigt som han kallade vakterna till sig. Han behöll medvetandet tillräckligt länge för att identifiera sin angripare och beordra att han inte skulle dödas: utan krävde att han måste prata.

En dag senare var den stora marxisten och ledaren för den ryska revolutionen död. Med mordet på Trotskij hade Stalin fullföljt sin strävan att utrota bolsjevikpartiet. Han hade uppfyllt sin roll som revolutionärens dödgrävare, precis som Trotskij hade förutspått. Genom denna handling var överföringen av makten från den ryska arbetarklassen till byråkratin fullbordad. Den stalinistiska byråkratins makt verkade oåtkomlig.

Men historien har tagit sin hämnd på stalinisterna. Byråkratin undergrävde den planerade ekonomin genom inkompetens, korruption och vanskötsel på stor skala. Till slut förstörde de Sovjetunionen och beredde vägen för återställandet av kapitalismen och likvideringen av alla oktoberrevolutionens vinster.

I dag har den gamla stalinistiska byråkratins barnbarn omvandlats till kapitalistiska *biznizmjenyj*. De klär sig i snygga kostymer, deras fruar är prydda med juveler, de bor i palats och de åker runt i dyra bilar och privatflygplan. Det här gänget av rika uppkomlingar har berikat sig på den ryska arbetarklassens bekostnad. De vill gärna likvidera alla minnen av oktoberrevolutionen. Det ökända förtalet av Trotskij är bara den fula toppen av ett stort isberg av lögnar och förfalskningar som har skapats i detta ändamål.

Men kapitalismens kris gör att en ny generation av arbetare reser sig. Över hela världen kan revolutionens tidiga ryckningar kännas. Leo Trotskij, den stora revolutionära kämpen, ledaren för oktoberrevolutionen och en martyr för arbetarklassen, ägnade hela sitt liv åt arbetarklassens sak, åt kampen för socialismen och en ny och bättre värld.

Vi känner bara förakt för våra fienders förtal. De företräder en avskyvärd och rutten social ordning som oundvikligen kommer att störtas. Vi har en fast tro på framtiden och vår vision är den som inspirerade Lev Davidovich Trotskij att skriva sitt slutliga budskap till världen:

Livet är underbart. Må de framtida generationerna rensa det från all ondska, allt förtryck och allt våld, och njuta av dess rikedom. (Leo Trotskij, Mexico City, 27 februari 1940.)

Original: [Lies, damned lies and Netflix: the character assassination of Leon Trotsky](#)

Översättning: Otto Ekstrand

Lästips om Trotskijs liv och verk

För den som vill veta mer om verklighetens Trotskij finns flera läsvärda böcker.

Bland dem kan nämnas Isaac Deutschers klassiska ”Trotskij-trilogi”, [Den väpnade profeten](#), [Den avväpnade profeten](#) och [Den förvisade profeten](#).

Den politiskt bästa och faktamässigt mest tillförlitliga Trotskij-biografin är dock Pierre Broués, *Trotskij. En biografi* (Carlssons 2011). För recensioner m m, se [Trotskij – En biografi. Recensioner, debatt, kompletterande material](#).

Trotskijs egen [Mitt liv – försök till en självbiografi](#) är läsvärd, men den slutar redan 1930 (efterordet skrivet 1934).

På marxistarkivet finns flera böcker (förutom de ovannamnda) om Trotskij och hans liv, samt många artiklar, bl a bokrecensioner: Se [Böcker om Trotskij](#) och [Artiklar om Trotskij](#)

Eftersom mordet på Trotskij är av sådan vikt i Netflix-serien är här Julian Gorkins bok [Mordet på Trotskij](#) av speciellt intresse.

Av artiklarna bör i detta sammanhang nämnas två texter där ledande representanter för det mexikanska kommunistpartiet lyfter lite på förlåten om det misslyckade mordförsök på Trotskij som man organiserade på våren 1940:

[Mexikansk målare erkänner mordförsök på Trotskij](#) – en intervju (från 1972) med den berömde målaren David Alfaro Siqueiros som ledde mordförsöket på Trotskij, samt [Kommunistledare avslöjar mordförsök på Trotskij](#), som är ett utdrag ur kommunistledaren Valentín Campas memoarer, där det avslöjas detaljer om hur beslutet att försöka mörda Trotskij genomdrevs i det mexikanska kommunistpartiet.

Av intresse är också ett utdrag ur P A Sudoplatovs bok *Direktoratet* [Sovjetisk spionchef om mordet på Trotskij](#). (Sudoplatov var den sovjetiske underrättelsechef som organiserade mordet på Trotskij).